

KATOLICKÝ MUŽ

(KATOLICKÉHO MUŽE DEN, TÝ-
DEN, MĚSÍC, ROK A POSLEDNÍ
HODINKA).

Podle P. Jindřicha Abela T. J.,
apoštola mužů ve Vídni, přeložil a upravil
P. FRANTIŠEK TOMEČEK T. J.

Nákladem „Hlasů svatohostýnských“ na Sv. Hostýně.
Vytiskla Valašská knihtiskárna ve Valašském Meziříčí,

Rezervní fond
Čís. 17972. Národní knihovna ČR

Imprimatur.

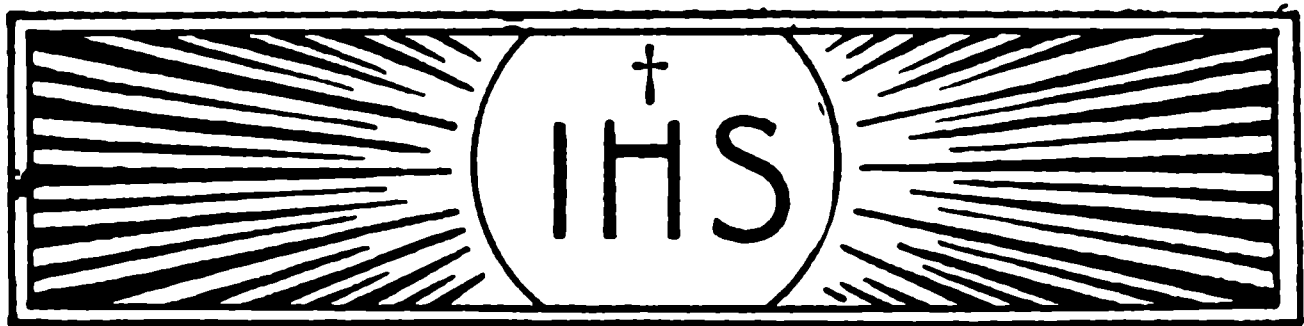
JOSEPHUS VYVLEČKA,
Praeses a. e. Consistorii.

Olomucii die 12. Decembris 1927.

Imprimi potest.

METHODIUS ŘIHÁK S. J.,
Praep. V—prov. Čechosl.

Pragae 3. Dec. 1927.

I. D E N.

RÁNO.

Po ž e h n e j se především sv. křížem: Ve jménu Otce i Syna i Ducha sv. Amen. Pak řekni: „Dobrotivý Bože, *děkuji* ti za ochranu v této noci a *prosím* tě, uděl mi pro celý nastávající den své požehnání. *Obětuji* ti vše, co se dnes budu modliti, co budu mysliti, mluvíti a konati a co mi bude trpěti. *Slibuji* ti, že se chci vystríhati každého vědomého hříchu v myšlenkách, řeči a skutku.“

Nyní se pomodli: Otče náš, Zdrávas Maria, Anděl Páně: „Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha svatého. Zdrávas Maria . . . . I řekla Maria: Aj, já dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého. Zdrávas Maria . . . . A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi. Zdrávas Maria . . . . Oroduj za nás, sv. Boží Rodičko,

abychom byli učiněni hodni zaslíbení Kristových. Prosíme tě, o Pane, rač milost svou do srdcí našich vlíti, abychom, zvěstováním andělovým vtělení Krista, Syna tvého, poznavše, skrze umučení jeho a kříž k slávě vzkříšení přivedeni byli. Skrze tébož Krista Pána našeho. Amen.

V POLEDNE.

Před obědem pomodli se Anděl Páně, jako ráno, Pak řekni: „Požehnej nás, ó Pane, a tyto své dary, jež od tvé štědrosti přijímáme. Ve jménu Otce i Syna i Ducha sv. Amen. †

Po obědě nezapomeň Pánu Bohu poděkovat: „Děkujeme tobě, o Bože, za tvé dary, jež jsme od tvé štědrosti přijali. Otče náš . . . Zdrávas Maria . . . Ve jménu Otce i Syna i Ducha sv. Amen.“

Pozn. Leckde v křesťanských rodinách je posud zvykem, že děti, než škoле odrostou, políbí otci i matce ruku, aby si navykly býti vděčnými a vážit si práce.

VEČER.

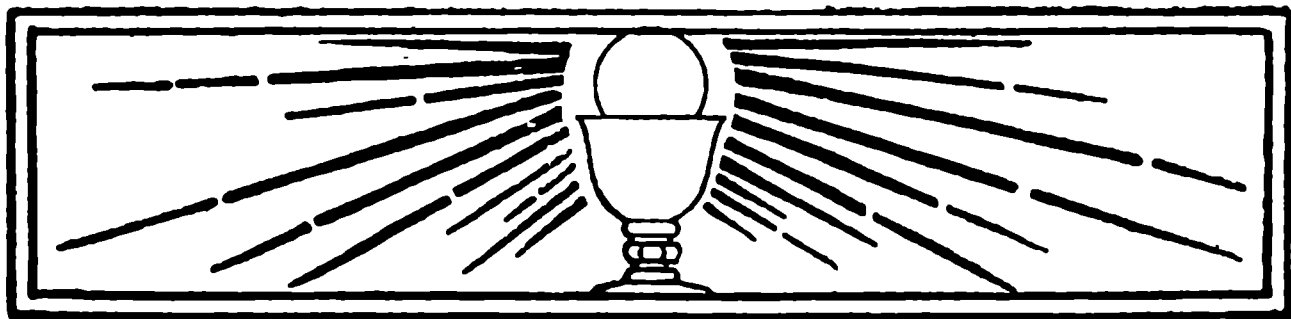
Před večeří nejdříve se pomodli Anděl Páně a nato i onu krátkou

modlitbu před jídlem a po něm jako v poledne.

Než jdeš spat, udělej nábožně kříž a pomodlí se: „Otče náš, děkujeme ti za vše, co jsi nám dnes poslal radostného i bolestného; posvěť se jméno tvé. Prosíme tě, odpusť nám naše viny; lituji, že jsem tvou neskončenou dobrotu a lásku urazil a zarmoutil netrpělivostí, hříšnými (snad i nečistými) myšlenkami, žádostmi, slovy i hříšnými skutky a opomenutím svých povinností. — Želím toho všeho, protože jsem za to zasloužil i spravedlivého trestu. Abys mi však ty mohl odpustit, odpouštím i já svým vinníkům. Neuváděj mne této noci v pokušení, ale zbav mne všeho zlého na duši i na těle — Amen.

Nezapomeň též požehnati své dítky, t. j. udělat jim na čele (třebas svěcenou vodou) znamení sv. kříže.

I I. T Ý D E N.

1. NEDĚLE.

Neděle je den Páně. Ten třeba světit mší sv., modlitbou a svátečním klídem.

Již ve St. zákoně řekl Bůh Mojžíšovi: „Šest dní budeš pracovati a konati všechny práce své, dne sedmého však je sobota (odpočinek) Hospodina, Boha tvého. Nebudeš toho dne konati žádné práce ty, syn tvůj, dcera tvá, služebník tvůj..., požehnal Hospodin sobotní den a posvětil jej.“ (Ex. 20, 9—10).

Staré přísloví praví: „Bez Božího požehnání marné vaše namáhání.“ Nedělní práce nepřináší požehnutí, nýbrž kletbu; podobá se oněm sedmi hubeným kravám v Egyptě, které Farao viděl ve snách: pozřely sedm tučných, které před nimi vyšly z vody. O neděli musí křesťanský otec mluvit podobně jako kdysi Josue: „Já však a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.“ (Jos. 24, 15.) V době, o níž platilo přísloví „řemeslo

má zlaté dno“, světila se neděle přísně v rodinách.

Kterak má katolický muž světiti neděli, učí katechismus: Druhé církevní přikázání prikazuje: „Celou mši sv. nábožně slyšeti.“ K celé mši sv. náleží i část před Evangeliem a po sv. přijímání. Obětování, proměňování a přijímání jsou části její hlavní.

A co je mše sv.? Není to snad pouhý obřad nebo jen památka na krvavou oběť Páně na kříži, jako na př. kříž visící na stěně, ani jen názorné předvedení této oběti, jak se to děje na př. v Horní Americe? Mše sv. je pravá oběť, oběť Nov. zákona stále trvající, skutečné obnovení, opětování oné jediné oběti na kříži, kde se Pán Ježíš, Syn Boží, denně skrze ruce kněze nekrvavým způsobem obětuje svému nebeskému Otci, aby nám zjednal blaho časné i věčné. Katolík, jenž by nechtěl čerpati z tohoto pramene požehnání, neměl by již ani špetky víry a jednal by nevděčně a velmi pošetile. I tu musí platiti mužné slovo Josuovo: „Já však a dům můj budeme sloužiti Hospodinu.“

Když se kněz modlí, skloněn před oltářem, stupňové modlitby, vyznej pokorně před Bohem svou vinu a modli se: „Všemohoucí Bože, je mi ze srdce líto, že jsem tvou nekonečnou dobrotu

urazil a spravedlivého trestu zasloužil." Nato vzbud' tři božské ctnosti: „Věřím v tebe, trojjediný Bože, a mám vše za pravdu, co jsi nám zjevil, poněvadž jsi věčná pravda. Doufám v tebe, poněvadž jsi neskonale dobrotivý a věrný. Miluji tě nadevšecko, protože jsi nekonečně milostivý a hoden veškeré lásky. Proto lituji z hloubi srdce všech svých hříchů a pevně si umiňuji, že tě vědomě již nikdy neurazím.“

Při evangeliu povstaň a ukaž takto veřejně, že jsi odhodlán svou katolickou víru v srdci zachovat a slovem i skutkem vyznávat; požehnej se při tom na čele, na rtech a na prsou sv. křížem.

Při obětování polož své práce následujícího týdne v duchu na obětní miskou (patenu) kněze a svá utrpení ponoř v obětní kalich, aby vše, co budeš konat a trpět, bylo bohumilé a pro tebe požehnáním.

Po Sanctus (Svatý, Svatý, Svatý...) modli se s knězem za sv. Otce, biskupa, své živé příbuzné a přátele,

zejména pak též za ty, kteří ti nějak ublížili, jak to učinil Pán Ježíš na kříži.

Při proměňování (čili pozdvihování) pokloň se na kolenou Spasiteli nyní na oltáři přítomnému. Když kněz pozdvihuje nejsvětější Tělo Páně, bij se pokorně v prsa a říkej: „Pozdraveno budiž, pravé tělo Ježíše Krista, které bylo za mne na kříži obětováno. V nejhlubší pokoře klaním se tobě.“ Při pozdvihování nejsv. Krve Páně bij se podobně v prsa a říkej: „Pozdravena budiž, předrahá krev Ježíše Krista, která byla za mne na kříži prolita. V nejhlubší pokoře klaním se tobě.“ Připoj pak ještě: „O Maria, Panno a Matko bolestná, která jsi stála při oběti kříže, vypros nám šťastnou hodinku smrti!“

Po proměňování modli se za své zemřelé příbuzné a přátele a za duše v očistci, aby je Bůh brzy z muk očistcových vysvobodil. Říkej: „Odpočinutí věčné dejž jim, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí, nechť odpočívají v pokoji! Amen.“ (Po každé 300 dní odp.)

Když se kněz modlí (s rozepjatýma rukama) *Pater noster* (*Otče náš*), říkej nábožně s ním Otče náš... Pak modlí se po třikráte: „Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!“ Vzbud' ještě žal a lítost a touhu po sv. přijímání, abys takto aspoň duchovně vykonal sv. přijímání.

Při sv. přijímání bij se v prsa a říkej třikráte s knězem zbožně slova setníka z Kafarnaum: „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale rci toliko slovem, a uzdravena bude duše má.“ Pak přidej ještě: „Přijď ke mně, ó Ježíši, přijď, uzdrav, posilni a posvěť duši mou!“

Pak bude se týkat i tebe slovo Páně k celníku Zacheovi: „Vpravdě, dnes stalo se spasení domu tomuto.“

Na konci mše sv. pros Pána, aby rukou kněze požehnal tebe i tvé domácí a všechny tvé práce. Pomodli se ještě třikrát *Zdravas Maria* za obrácení hříšníků.

Pozn. Těch, kdo v neděli a svátek zásadně nechodí na kázání, týká se slovo Spasitelovo, jímž se přísně obrátil proti vůdcům národa židovského: „Jestliže pravdu

mluvím (vám), proč mi nevěříte? Kdo z Boha jest, slova Boží slyší: proto vy neslyšíte, že z Boha nejste.“
(Jan 8, 46—47.)

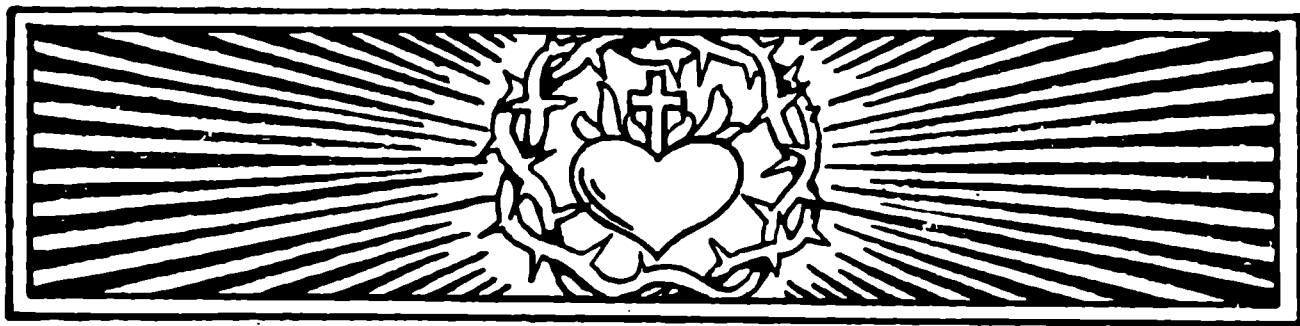
2. DNI VŠEDNÍ.

Ve všední dny nejsme sice povinni obcovati mši sv., avšak je záhodno a užitečno, aby z domu, z rodiny vždy alespoň někdo jí byl přítomen, a to v neděli k poctě Nejsv. Trojice, v pondělí na počest sv. andělů Strážných, v úterý za zemřelé, ve středu k poctě sv. Josefa, ochránce křesťanských rodin a patrona šťastné smrti, ve čtvrtek k poctě nejsv. svátosti Oltářní, v pátek k poctě hořkého umučení a Božského Srdce Páně, v sobotu ke cti nejbl. Rodičky Boží Panny Marie.

Ve čtvrtek po zvonění „klekání“ (Anděl Páně) se zvonívá někde velkým zvonem na připomínku smrtelné úzkosti Pána Ježíše v zabradě Getsemanské a v pátek ve tři hodiny (skoro všude) na památku jeho smrti na kříži. Zaslechneš-li zvonit, pomodli se aspoň Otče náš a Zdrávas Maria na poděkování za milost vykoupení.

Jelikož Pán Ježíš za nás v pátek v hrozných bolestech skončil, aby zadost učinil božské spravedlnosti za naše mnohé a těžké hříchy, chce církev sv., aby tento den i pro nás byl dnem kajícím, dnem pokání; proto zapovídá v pátek požívání masitých pokrmů. Pokrm sám ovšem duši neposkvvrňuje, ale poskvvrňuje ji neposlušnost, kterou katolík, nedbající tohoto zákazu, církví opovrhne. Adam též nedbal v ráji záповědi Boží, a jak za to hrozně a dlouho pykal! A my, jeho dítky, pykáme dosud s ním.

Sobota jest den od pradávna zasvěcený Neposkvrněné Rodičce Boží Marii Panně. Proto se modlívali křesťané v mnohých rodinách v sobotu večer společně sv. růženec; v době adventní a vánoční až do postu růženec radostný, v postě (někdy denně) růženec bolestný a nato od Vzkříšení Páně až do svátku nejsv. Trojice růženec slavný. Po ostatní dobu církevního roku může se tak dít střídavě; jednou radostný, po druhé bolestný, slavný atd.

III. MĚSÍC.

Tak jako dny v týdnu, podobně jsou zasvěceny počtě Boží a některých svatých obzvláště některé měsíce v roce; tak březen sv. Josefu, květen nejbl. Marii Panně, červen Božskému Srdci Páně, září úctě sv. andělů Strážných, říjen Královně sv. růžence, listopad duším v očistci.

Z Písma sv. víme, že první křesťané denně, obzvláště pak o nedělích, přijímali nejsv. tělo Páně. Ponenáhlu však tato horlivost a zbožný zvyk ochably. Proto v XIII. stol. na všeobecném církevním sněmu stanoveno, aby každý katolický křesťan, když nabyl užívání rozumu, přistoupil aspoň jednou v roce k sv. přijímání, a to v době velikonoční. Kristus Pán

sám výslovně řekl: „Kdo nepožívá těla Syna člověka a nepije jeho k'rze, nemá života v sobě" (Jan 6, 54). Ale již v prvném století kárá sv. Pavel muže v městě Korintě, že přicházejí k stolu Páně bez přípravy, a píše: „Zkusiž však každý sám sebe a tak z toho chleba jez a z kalicha pij; neboť kdo jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, poněvadž nerozeznává těla Páně" (I. Kor. 11, 28—29). Kdo tedy má na svědomí nějaký smrtelný břích, musí napřed přijmouti svátost pokání. Aby se zamezily bludy šířící se ve středověku, jako by nebyl celý živý Kristus Pán pod každou způsobou nejsv. svátosti Oltářní přítomen a aby se zabránilo snadno možnému zneuctění při podávání z kalicha, nařídila církev, aby se věřícím podávalo sv. přijímání jen pod (jednou) způsobou chleba.

V oktávě Božího Těla r. 1674 zjevil se Pán Ježíš prosté, zbožné řeholnici Marii Marketě Alacoque a ukázal jí

své probodené a trnovou korunou zraněné Srdce, z něhož šlehaly plameny lásky a nahoře se týčil kříž. Při tom Spasitel dojemně promluvil: „Viz toto srdce, které tak lidí milovalo, že ničeho nešetřilo a poslední krůpěj své krve vycedilo, aby jim dokázalo svou lásku. Za to však se mi dostává od většiny lidí jen nevděku, chladu, lhostejnosti a zneuctění v této svátosti lásky. Nahradej mi aspoň ty tento nevděk jiných.“

Na otázku Marketinu, jak by se to mohlo nejlépe státi, odpověděl Pán: „Oznam to a ať to kněží oznamují, že to mé přání, aby se na zadostučinění každý měsíc na první pátek přijímaly sv. svátosti. Slibuji ti, že udělím přemnoho milostí těm, kdož mně prokáží tento skutek lásky. Uvedu pokoj do jejich rodin a požehnám jejich domům a pracím.“

Toť byla pohnutka a příčina pobožnosti k Božskému Srdci Páně, nyní téměř po celém světě rozšířená, a mě-

síčního sv. přijímání na první pátky. Již okolo r. 1720 přistoupilo na př. v Neapoli společně na 20.000 věřících ke stolu Páně. A podobně bychom uzřeli i nyní, kterak v mnohých farnostech na první pátky v měsíci mnoho žen a dívek přistupuje k sv. přijímání; jinoši a mužové činí tak na týž úmysl na první neděle.

Milý muži, tohoto pokoje a požehnání dopřej také ty sám sobě.

Jeden muž, jenž to tak za svého života konával, dal si na náhrobní kámen vyrýti nápis: „Ó jak blaze se umírá tomu, kdo v životě svém uctíval toho, jenž bude posmrtně naším soudcem!“ Proto ještě několik slov o sv. zpovědi a o sv. přijímání.

ZPOVĚĎ A SV. PŘIJÍMÁNÍ.

Je-li u zpovědi mnoho lidí, není se třeba modlitizpovědní formulí „Já bídny hříšník . . .“, ano jest lépe ji vynechat. Stačí říci na př.: „Má poslední platná zpověď byla před měsícem, (týdnem,

třemi, čtyřmi měsíci, o velikonocích, o vánocích . . . a pod.). — Avšak naprosto nutno jest vzbuditi upřímnou lítost z pohnutek nadpřirozených (co možná dokonalou) a pevné předsevzetí. Může se pak vzbuditi takto: „Ó Bože můj, zase jsem upadl do hříchů a nedbal tvých svatých přikázání. Zasluhuji, abys mne přísně potrestal. Ty o mne stále otcovsky pečuješ a mým díkem za to byly urážky a hříchy, jež jsem zase spáchal. Je mi toho upřímně líto. Jsem opravdově odhodlán varovati se všeho, zvláště těžkého hříchu a příležitostí k němu, jež mě již tak často do hříchu strhly. Maria, Matko Boží, dopomoz mi k tomu! Nejsv. Srdce Ježíšovo, v tebe důvěřuji.“ Nevíš-li si při zpovědi rady, pak prostě zpovědníkovi řekni: „Prosím vás, důst. pane, tažte se mne.“

Před sv. přijímáním připravuj se aspoň po deset minut a neopomeň vzbuditi živou víru v Pána Ježíše v Nejsv. svátosti přítomného. Uznej svou nehodnost přijmouti ho do svého nitra; proto

se v srdci hluboce pokoř, ale vzbud' též velikou důvěru v jeho pomoc a milosrdenství a těš se toužebně na jeho příchod. Po sv. přijímání neodcházej hned z kostela, nýbrž poděkuj Spasiteli, kterého nyní chováš u sebe, za to veliké dobrodiní, obnov svá dobrá předsevzetí, obětuj mu je a pros, aby tě v provádění jich sílil. Modli se též za své domácí, za své příbuzné, za přátele, za církev a vlast.

Avšak nechod' sám k sv. přijímání, nýbrž se snaž, aby i tvá manželka tak činila, a svědomitě přihlížej, zdali tak v náležitou dobu činí tvé dítky a tvoji služební; často stačí několik přívětivých slov, aby si navykli častěji přistupovati k sv. svátostem. Pak můžeš býti jist, ale dobře si to vštíp do paměti, jen za těchto podmínek, že budeš mít řádnou paní, hodné dítky a věrné a při tom spokojené služebnictvo.

I V . R o k .

bčanský rok začíná prvním lednem, církevní však první nedělí adventní. Advent je líbezná doba, kdy se sloužívá tak zv. mše rorátní (od prvního slova „Rorate“ = rosu dejte), obyčejně ještě za tmy. — 8. prosince je zasvěcený svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie. V třetím týdnu adventu je v pátek přísný půst (újmy i zdrženlivosti od masitých pokrmů), poněvadž jsou kvatembrové dni, podobně i na Štědrý den, leč by padl na neděli; tu všeliký půst odpadá. Hod Boží vánoční, Nový rok a Tři sv. králů jsou zasvěcené svátky; sv. Štěpána, Očišťování, Zvěstování a Narození Marie Panny nejsou svátky závazné.

Popeleční (popelec!) středou začíná doba svatopostní. Tato středa, jakož i pátky v postě jsou přísné postní dny; v ostatní všední dny jsou sice masité pokrmy dovoleny, ale zapovídá se častěji než jednou se nasytiti (v poledne — ale přece trochu posnídat a také trochu povečeřet se může,) — leč by někdo pro těžkou práci, nemoc, stáří nebo jiným způsobem (dispensí) byl od tohoto zákazu osvobozen. Na Zelený čtvrtek se od nejnovější doby též masité pokrmy dovolují; na Bílou sobotu v poledne přestává veškerý půst.

V neděli velikonoční taž se sám sebe, zda jsi již vykonal svou velikonoční povinnost; ne li, učiň to co nejdříve. Doba pro ni jest od středy popeleční až do svátku (neděle) nejsv. Trojice. (V různých diecésích se tato doba různí, což se obyčejně oznamuje — také plakáty na kostelních dveřích.) V době tříměsíční může každý této povinnosti dostáti. Jsi-li nemocen, vkaž jen příslušnému duchovnímu správci

neb svému zpovědníku, každý ti rád vyhoví a přijde k tobě do domu.

Tři dny před Nanebevstoupením Páně jsou tak zv. Křížové (prosebné) dny; věřící na venkově jdou v průvodu do polí, zpívajíce a modlíce se k Bohu za požehnání pro úrodu zemskou a k zaopatření časných potřeb. V sobotu před sv. Duchem jest přísný půst. Na slavný Hod Boží svatodušní poděkuj Bohu Posvětiteli zvláště za svátost sv. biřmování. Ve svatodušním týdnu jsou zase kvatembrové dny; v pátek je přísný půst. — Kvatembrové (od lat. quattuor tempora) čili suché dny jsou dny kající, v nichž se mají věřící se svou matkou církví modlití, aby Bůh ráčil vzbudití hojně dobrých kněží.

V pátek po oktávě Božího Těla slaví se svátek Božského Srdce Páně; ve většině farností koná se tato slavnost následující neděli. — Před Nanebevzetím Panny Marie je půst, podobně i před svátkem Všech svatých. V týdnu po Povýšení sv. Kříže jsou zase kva-

tembrové dni, jich se týká, co již dříve bylo řečeno.

Co se týče postů, uvedli jsme zde všeobecná ustanovení zákoníku církevního. V různých diecesích ohlašují však biskupové každoročně podrobnější pokyny a zmírnění, jichž si všimni v „postním řádu“, vyvěšeném ve všech farních kostelích.

Některé měsíce jsou zvláštním způsobem zasvěceny té neb oné význačné pobožnosti. V březnu uctíváme sv. Josefa, pěstouna Páně a ochránce církve sv.; jako hlava sv. Rodiny jest vzorem křesťanských mužů a pro jeho blaženou smrt mezi Ježíšem a Matkou Boží jej prosíme o šťastnou poslední hodinku. V květnu oslavujeme bl. P. Marii a účastníme se májové pobožnosti. Červen nám připomíná lásku a dokonalost Božského Srdce Páně a v říjnu konáme krásnou modlitbu sv. růžence.

Vážme si také svých sv. českých patronů, zvláště sv. apoštolů slovan-
ských Cyrila a Metoděje (5. července),

sv. knížete Václava (28. září), sv. kněze-mučedníka Jana Nepomuckého (16. května) a sv. kněžny Ludmily (16. září).

Jest krásným zvykem vykonati aspoň jednou za rok *pout* na některé mariánské poutní místo. Pohledem na tolik zbožných spolupoutníků povzbudíš se v dobrém a dostane se ti hojnost milostí pro věrné plnění povinností tvého stavu.

V. NAŠE POSLEDNÍ HODINKA.

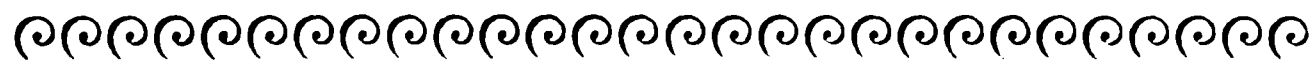
tvé poslední hodině záleží tvá šťastná nebo nešťastná věčnost. Nevíme, kdy zemřeme, ani bude-li to náhle a nenadále či po nemoci. Avšak věz, že náhlá smrt nemusí býti vždy nepředvídaná; proto nezůstávej ve stavu těžkého hříchu. Pravíť Job: „Od jitra do večera jako stromy káceni jsou, a poněvadž si to nezabírají, nepozorovaně hynou na věky.“ (4, 20.) A Duch sv. v kn. Kazateli: „Strom, na které místo padne, na tom zůstane“ (11, 3.); na které totiž místo při smrti padneš, na tom zůstaneš na věky.

Vážná, těžká nemoc je jakési zaklepání smrti; jen nikdy neodkládej

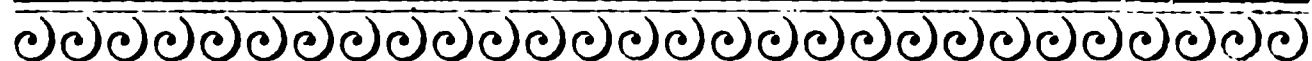
smíření s Pánem Bohem až „bude duše na jazyku“! Milý příteli, ty sám zavčas požádej o kněze; příbuzní a domácí to často sami nečiní z pošetilých ohledů, „aby tě prý nerozčílovali“; nepováží, že i k uzdravení těla nic neprospívá lépe jako vnitřní pokoj a klid. Klidný budeš, budeš-li si moci říci: „Nyní jsem vykonal všecko, co bylo možné.“

V překrásných modlitbách církve při zaopatřování nemocného svátostí sv. pomázání (sluje též „posledním“, ale ne proto, že by nemocný musel po něm umřít, nýbrž poněvadž mezi pomázáními církve udílí se naposled) není ani slůvka o smrti, nýbrž o ulehčení a uzdravení, které tato svátost podporuje. Modlívej se tudíž často, zvláště při pozdvihování při mši sv., o šťastnou hodinku smrti.

VELMI DŮLEŽITÝ DOSLOV.

POVĚZ MI S KÝM OBCUJEŠ....

Piž je tomu na 3000 let, co Bůh prohlásil v knize Přísloví: „Řekni mi s kým obcuješ, a já ti povím kdo jsi.“ Nepočínej si tedy bez rozvahy při volbě svých společníků a přátel. Ať je to společnost t. zv. „stolní“ nebo „sportovní“, „klub“ nebo jakýkoliv spolek, do něhož tě zvou, dobře si je prohlédni a obhlédni, zda si v nich netropí posměch z toho, co je ti jako křesťanu a katolíku milé a drahé. Znáš výrok Spasitelův: „Přicházejí k vám v rouše ovčím, uvnitř však jsou vlci draví. Po ovoci jejich poznáte je.“ (Mat. 7, 15—16.) Přihlédni tudíž k tomu, zdali ti, s nimiž chceš navázat přátelské

styky, vedou počestný, křesťanský život a smýšlejí se svým bližním dobře. Nevěř tomu, že se ti nic zlého nestane, že vyvázneš odtud bez úhony na své duši. Staří Římané měli přísloví: „Nikdo se nemůže přátelít s tím, kdo s jeho přítelem žije v nepřátelství.“ Jak může tedy upřímný katolík býti přítelem toho, kdo je nepřítelem tvého Spasitele a Boha?

Podobně je tomu též s „papírovou“ společností, s papírovými přáteli, t. j. knihami a časopisy.

Nějaký list čísti musíš, sice se nehodíš do moderní společnosti a utrpěl bys leckdy i škodu časnou. Ale nedělej to po způsobu starých pensistů, kteří po celý den shledávají novinky ve všech možných časopisech. Kdo si myslí, že může čísti všecko, ten se děsně mýlí. I tu platí: „Řekni mi, co čteš, a já ti povím, jaký jsi.“ To se týká nejen obyčejných, prostých občanů, nýbrž i mužů akademicky vzdělaných. „Již před mnohými roky“, vypravuje zkušený misionář, „dal si

mne zavolatí továrník, leže již na smrtelném loži. Když vykonal svou poslední sv. zpověď, chopil třesoucí se rukou list, ležící na nočním stolku, a hlasem bolesti a hněvem se chvějícím řekl: Vizte, tento list mne oloupil o víru a o mé štěstí na zemi a byl by mne bezmála připravil i o štěstí věčné. Byly to liberální noviny." Poněvadž pak itvá paní, synové i dcery, tvoji domácí, úředníci a zaměstnanci chtějí a též musejí něco čísti, a ovšem i jim hrozí totéž nebezpečí, přispěj jim ku pomoci a poraď, jak a kde by se jim dostalo zábavného a vzdělávacího, při tom však bezvadného čtení.

Pro katolické rodiny se hodí zvláště tyto časopisy:*)

---

*) Tento výpočet není ovšem úplný. Řeholní řády, katolické spolky církevní, kulturní a politické vydávají své časopisy a věstníky, mnohé velmi cenné. Zde je pouze seznam nejznámějších všeobecného rázu. Neznamená to, že každý musí odbíratí všechny časopisy tu uvedené. Poradte se a vyberte si co z toho potřebujete.

Pro celou rodinu: Šťastná rodina (Praha), Náš domov (Brno), Neděle (Čes. Budějovice), Škola Božského Srdce Páně (Brno), Hlasy svatohostýnské, Nový národ (Přerov);

pro tvou paní: Československá žena (Praha), Křesťanská žena (Brno);

pro dcery: Ve službách Královny (Praha; hodí se však i pro všechny jiné stavy, zvláště členy Mariánských družin), Selka (Brno);

pro syny: Dorost (Praha), Naše Omladina (Brno);

pro studenty: Jitro (Praha);

pro děti: Květy mládí (Brno; zvláště pro orelskou mládež), Anděl Strážný (Brno), Dětský svět (Praha), Rajská zahrádka (Praha); pro šíření častého sv. přijímání: Pán přichází (Olomouc) nebo Hlas malého Petříka (Třebíč), pro dětské Mariánské družiny „Družinka“ (Praha).

Dobré a užitečné jest čísti též nějaký list, pojednávající o misiích; pro misie slovanské: Apoštolát sv. Cyrila

a Metoděje (Olomouc); pro misie mezi pohany: Věstník díla šíření víry, Echo z Afriky. Takové čtení zušlechťuje mysl a rozšiřuje obzor katolíkův.

Kromě časopisů jest třeba dáti dobrý pozor, nedostala-li se do tvého domu, třeba nějak podloudně, nějaká kniha škodlivá, víře a mravům nebezpečná.

Je ti lhostejné, co tvé děti jedí? Zajisté že není. Pak ti nesmí ani býti lhostejné, co čtou. Kterýsi hoch, jenž chodil do měšťanské školy, začal najednou mluvíti velmi „osvíceně“; pronášel neslušné žerty a vtipy. Když pátrali odkud si to „zboží“ přinesl, vyšlo najevo, že z domácí knihovny.

Obchodník N. N. oženil se s velmi bohatou dívkou. Minulo několik lét a obchodník přišel proti všemu očekávání na mizinu. Proč? Mladá paní nenaučila se před sňatkem pracovati, zahálela, nebyla k tomu vedena; za to však přečetla na padesát různých románů.

Dobré katolické knihy lze dostati v Praze v „Dědictví Svatojanském“ (v Praze IV. Hradčany); v „Dědictví sv. Cyrila a Metoděje“ v Brně; v „Dědictví maličkých“ v Hradci Králové.

Ostatně každý duchovní správce rád po této stránce poradí nebo i dobrou knihu zapůjčí.

Ve většině osad bývají dobré farní knihovny; také katolické spolky mívají dobrou sbírku knih.

Na obecní knihovny nelze mnohde spoléhati, poněvadž se do nich přijímají knihy někdy i s tendencí protikatolickou psané nebo mravnost urážející.

Jelikož bohužel i ve školních knihovnách mnohdy proniká duch katolictví málo příznivý, svědomití rodiče prohlédnou i knihy svých školních dětí a na každou nepřístojnost upozorní správu školy nebo p. katechetu.

Již to je krásné znamení pro rodinu, nečte-li se v ní nic, co je na úkor víře a dobrým mravům; taková

rodina nese takořka na svém čele
pečeť rodiny bohumilé a Bůh jí dává
své požehnání,

Než aby někdo byl celým kato-
líkem, nestačí býti jím jen doma. Celý
katolík musí též věrně konati své po-
vinnosti k svému Bohu jako státní
občan. Připomeň si slova božského
Mistra: „Kdo mne vyzná před lidmi,
toho vyznám i já před Otcem svým,
jenž jest v nebesích; kdo by však mne
zapřel před lidmi, toho zapru i já před
Otcem svým, jenž jest na nebesích.“
(Mat. 10, 32-33.)

Tak budeš, milý křesťanský muži,
šťasten na zemi, tak budeš šťasten
obzvláště i na věčnosti.

To z plna srdce přeje všem kato-
lickým mužům a jejich rodinám

Fr. T.

Na Velehradě dne 1. května 1928,